

Häpeätkö sinä karjalaisuuttasi?

Kovin usein ja murhemielin olen joutunut näkemään tapauksen, että karjalainen nuori ihminen häpeää tunnustaa sukuperäänsä. Tarkoitin Vienan ja Aunuksen karjalaisten Suomessa syntyneitä jälkeläisiä. Tiedän kyllä omasta kokemuksestani, että jokapäiväisessä elämässä ei ole helppoa olla karjalainen, sillä mikä ihme lienee, mutta totuus on kuitenkin se, että meitä karjalaisia ei tunneta. Meidät samaistetaan venäläisiin. Tai ainakin sanotaan, että ryssiähän te olette.

Niin vieras kuin venäläinen onkin Itä-Karjalalle, niin sen tunnustuksen heille antaisin, että he eivät sano meitä karjalaisia venäläisiksi. He, nuo venäläiset, tuntuvat tuntevan kansallisasioita sentään jonkinverran.

Kannattaako sitten pitää yllä ajatusta, että on karjalainen. Kyllä kannattaa. Itse en ole milloinkaan kenenkään edessä salannut syntyperääni. Enkä tahtois olla muu kuin karjalainen; ja kuitenkin tiedän olevani suomalainen. En käsitä, mikä ero on sitten sillä, jos on karjalainen tai suomalainen, koska se on yksi ja sama asia. Eihän valtakunnan raja ole mikään kansallisuusraja. Eihän Kalevalastakaan sanota, että se on suomalaisten ja karjalaisten kansalliseepos, vaan lyhyesti — Suomen kansalliseepos. Eikä kuitenkaan kukaan kieltäne, että Vienan, Aunuksen ja Inkerin sekä Viipurinläänin karjalaisethan ovat laulaneet nuo runot. Entä onko sitten puhtaampaa suomalaisaluetta kuin esim. Viena. Ajatellaanpa asiaa. Vienahan ei koske millään kohtaa edes venäläiseen alueeseen tai asutukseen. Vienaahan rajoittaa pohjoisessa Kuolan niemimaa, idässä Vienanmeri ja sen takana syrjäänit, etelässä Aunus ja lännessä Suomi ja lisäksi suomenkielinen Suomi. On jotain käsittämätöntä siinä, että kun suomalainen asuu esim. Vaasassa, jossa on ruotsalaisia, niin eihän kukaan sano Vaasan suomalaista ruotsalaiseksi, mutta kun on karjalainen kysymyksessä, niin sitä ei käsitetä, että he eivät edes ole asuneetkaan muualla kuin aito suomalaisella alueella, jossa on vain pakkosiirrettyjä harvoja muukalaisia. (En tarkoita nykypäivää).

Jatkuneesta sorrosta huolimatta me karjalaiset puhumme vielä äidinkieltämme. Olen itse oppinut tai perinyt suomenkielen äidiltäni ja isältäni ja kuitenkin olen aitokarjalainen.

Miksi hävetä tai salata syntyperäänsä, kun siihen ei ole aihetta, ellet itse häpäise heimoasi. Joka kiihkottomasti, asiallisesti ja rakkaudella syventyy Vienan-Karjalan menneisyyteen, löytää sieltä kyllä arvoja, joiden edessä on lakki kohotettava niin ylös kuin oma käsi vain yltää.

Aloittakaamme naisesta. Oi Vienan neitsyt! Sinuahan ei voi unohtaa mies. Olit vain yhden miehen nainen. Sinun moraalisi, Sinun taitosi ja Sinun kauneutesi ei ole kuvattavissa minun kynälläni, mutta sydämeni ja ajatukseni kyllä tuntevat Sinut, oi Vienan ihanaisin impi. Sinä Vienan nainen olit ja olet äitinä äiti, jota en vaihtaisi mihinkään muuhun naiseen. Olen Luojalle kiitollinen, että oma äitini oli karjalainen nainen. En kertaakaan kuullut hänen suustaan rumaa tai

halpaa sanaa. En tavannut hänessä katkeruutta. Hän ei vihannut ketään. Lapsiaan hän rakasti yli voimiensa. Hänen moraalinsa oli petteämätön. Voi sitä lämpöä, jota hänen silmänsä säteilivät, kun oli puhe Kiestingistä tai yleensä Karjalasta.

Aina silloin, kun oma mieleni haluaa lämmitellä menneisyyden nuotiotulilla, on kirkkain muistoni juuri tuosta omasta äidistäni, naisesta, joka oli vienankarjalainen, kotinsa menettänyt, köyhä, mutta ympärilleen — ja varsinkin kodilleen — aurinkoinen luonne. Paljon, paljon muuta olet ollut Sinä Vienan nainen.

Sinä, tämänpäivän nuori tytär, joka olet Tuoppajärven, Koudan, Kuittisen, Kemin tai Pääjärven virtujen ja vesien varsilla naiseksi varttuneen rintaperillinen, älä katkaise sitä ketjua, jonka niin kirkkaaksi on hionut äitisi. Parempaan tuskin on mahdollista.

Ei ole myöskään syytä häpeillä Vienan miehen kulkemaa ja viitoittamaa tietä. Rauhan oloissa hän on ollut esimerkillinen ja todellinen rauhanmies. Hän ei ole tahrinut mainettaan ihmisveirellä. Välit ja riidat, mikäli riitoja on ollut, on hän aina sopinut sanan mahdollia.

Maansa kutsuessa ja vainolaisen vainotessa on hän aina ollut valmis uhreihin. Vapaaehtoisena, ilman lakisääteisiä kutsuntojakin, hän on aina heittänyt laukkunsa tuvan seinälle vaihtaen sen kulloinkin tavoitettavissa olevaan vaatimattomaankin tapparaan, silti koskaan sotaa ihannoimatta.

Kysynet, onko esimerkkejä. Onhan niitä. Tarkemmin kuvailematta esim. vuodet 1917—22 tai vv. 1939—45. Vienan sissit tai sitten heimopataljoonat kuin myös muissa yksiköissä palvelleet vapaaehtoiset, unohtamatta silti asevelvollisuuslain nojalla mukana olleita. Karua ja kolkkoa on ollut koko heimon elämä menneinä aikoina. Niin karua, että en käsitä, kuinka koko heimo ei ole kuollut sukupuuttoon. Eräiden osana on ollut kärsiä enemmän kuin ihminen kestää, on sattunut luhistumisia. Mistään ei ole tullut auttavaa kättä tai edes ymmärtämystä. Vai mitä on sanottava siitäkin, että kun me, joilla oli sentään suojana Suomen kansalaisuus, saimme sodan jälkeen palata rauhantoihin, heimosoturit, nuo isänmaantovot, oli luovutettava. Kun sota ja vihollisuudet loppuivat muiden osalta, ne eivät loppuneet heimopataljoonien ja heimosotureiden osalta. Ja kuitenkin he kuuntelivat vain omantunnon ääntä ja asettuivat rintamalla sille puolen, jonne suku ja veri veti. He eivät rakastaneet sotaa. He rakastivat Karjalaa ja Suomea eikä heillä ollut valinnan varaa, sillä karjalainen uskollisuus ja omatunto määräsivät heidän paikkansa. Unohdettuina ja halveksittuinakin olen heistä kuullut puhuttavan, mutta sille, joka tuntee sukunsa ja kansansa, nuo pojat ovat vielä vailla muistomerkkiä: Karjalainen heitä ei saa eikä voi unohtaa. He olivat veljiämme kirjaimellisesti. He olivat suomalaisia, ilman Suomen suojaa, mutta luomassa Suomelle suojaa. Korkein ja kaikkein suurin ihailuni heille, rauhaa rakastaville heimosotureille. En häpeä karjalaisuuttani.